

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 201/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Š. F., T., a J. R., T., zastúpených advokátom JUDr. P. A., B., ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co/223/2010, 5 Co/224/2010 zo 7. júla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. F. a J. R. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2011 faxom a 25. novembra 2011 poštou doručená sťažnosť Š. F., T., a J. R., T. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. P. A., B., ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a

podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co/223/2010, 5 Co/224/2010 zo 7. júla 2011.

V konaní vedenom Okresným súdom Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) si S., s. r. o. (ďalej len „navrhovateľka“), uplatnila voči sťažovateľom nárok na náhradu škody vo výške 994,66 € s príslušenstvom. O návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 8 C/19/2008-292 z 15. júna 2010 tak, že zaviazal každého zo sťažovateľov zaplatiť navrhovateľke sumu 497,33 € s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 20. decembra 2007 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

Na základe odvolaní sťažovateľov rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co/223/2010, 5 Co/224/2010-326 zo 7. júla 2011 tak, že rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. V časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania účastníkov rozsudok zmenil tak, že navrhovateľke nepriznal náhradu trov konania voči sťažovateľom.

Sťažovatelia v sťažnosti tvrdia, že „závery Krajského súdu v Nitre sú arbitrárne, v rozpore so základnými zásadami logiky a právneho poriadku SR, a teda sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň porušujú práva sťažovateľov na riadny a spravodlivý proces, ako aj právo na pokojné užívanie svojho majetku a jemu zodpovedajúcu ochranu pred nezákonným zbavením tohto majetku, zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd“.

Sťažovatelia v sťažnosti poukazujú na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti zamestnancov za škodu podľa § 179 a nasl. Zákonníka práce (zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov), pričom poukazujú na to, že všeobecné súdy pochybili pri posudzovaní týchto podmienok.

K otázke vzniku škody sťažovateľa tvrdia, že táto skutočnosť nebola preukázaná, pričom v sťažnosti ďalej uviedli:

„... prvostupňový súd svoj záver o vzniku škody v podstate nijako neodôvodnil a iba vznik škody konštatoval, odvolací súd založil svoje rozhodnutie na domnienke, že ku vzniku škody na strane navrhovateľa došlo už neodovzdaním vyzbieraných finančných prostriedkov do pokladne navrhovateľa. Tento záver je nesprávny. ...

Sťažovatelia dodávali tovar tretieho subjektu, ktorého bol navrhovateľ iba dopravcom, nikdy nie vlastníkom. Aj prevzaté finančné prostriedky za tento tovar patrili práve tretiemu subjektu... Navrhovateľ z povahy právneho vzťahu medzi ním a jeho klientom... nebol osobou, ktorej by svedčilo vlastnícke právo k prepravovanému tovaru alebo právo na kúpnu cenu za tento tovar. Pokiaľ túto kúpnu cenu zamestnanci navrhovateľa od dodávateľov preberali, nerobili tak na účet navrhovateľa, ale v mene navrhovateľa na účet tretej osoby - klienta. Z uvedeného jasne vyplýva, že navrhovateľ nikdy nemal nárok na vlastníctvo vybraných finančných prostriedkov. Preto ani nemohla navrhovateľovi vzniknúť škoda v momente, keď tieto prostriedky neboli odovzdané do jeho pokladne. K vzniku škody mohlo prísť iba v momente, kedy navrhovateľ vydal svojmu klientovi vlastné finančné prostriedky miesto jemu zverených a ním spravovaných finančných prostriedkov vybraných od odberateľov. K takejto skutočnosti ale nedošlo.

Navrhovateľ poukazoval v konaní na to, že tieto svoje prostriedky uhradil svojmu klientovi vo forme vzájomného započítania pohľadávok. Sťažovatelia však platnosť tohto právneho úkonu riadne namietali. Ako vyplýva z odvolania sťažovateľov zo dňa 28. 7. 2010... dohoda o započítaní pohľadávok je absolútne neplatná. Z tejto skutočnosti ale vyplýva, že navrhovateľ reálne jeho klientovi nikdy predmetné finančné prostriedky neuhradil a po uplynutí premlčacej lehoty ani nebol povinný ich uhradiť. Ak by ich napriek tomu uhradil, čo v konaní nebolo preukázané, za túto stratu by bol zodpovedný navrhovateľ, nakoľko nenamietanie premlčania uplatneného nároku je nutné považovať za konanie v rozpore so všeobecnou povinnosťou predchádzať vzniku škody.

Pre úplnosť treba poznamenať, že škoda nemohla navrhovateľovi vzniknúť ani z toho pohľadu, že ak si jeho klient svoje nároky riadne neuplatnil, mohol by si navrhovateľ odcudzené finančné prostriedky (pokiaľ by neboli odcudzené) ponechať. Ani v takom prípade by nebolo možné hovoriť o vzniku škody, nakoľko stále platí, že na tieto finančné

prostriedky navrhovateľ nemal žiadny nárok. Pokiaľ by ich nevyplatil svojmu klientovi, došlo by na strane navrhovateľa k bezdôvodnému obohateniu - je celkom zrejmé, že za škodu nemožno považovať, ak subjekt nedosiahne bezdôvodné obohatenie.

Ako je z uvedeného zrejmé, súd aplikáciou nesprávnych právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel k názoru, že došlo k vzniku škody, čo je však v rozpore s vykonaným dokazovaním. ...“

K namietanému porušeniu svojich povinností sťažovateľa uviedli:

„Súd pri svojom rozhodnutí vychádzal ďalej z toho, že sťažovatelia porušili svoje pracovnoprávne povinnosti uložené im Vnútropodnikovou smernicou č. 1/2007 zo dňa 8. 1. 2007.

Vydanie predmetnej vnútropodnikovej smernice a konanie školenia podľa súdu preukazuje Poverenie dispečera strediska v T. J. H. navrhovateľom k oboznámeniu zamestnancov daného strediska so smernicou. Dostatočným dokladom o oboznámení sa sťažovateľov s obsahom predmetnej smernice je potom podľa súdu prezenčná listina a výpoveď svedka Lisého.

... odvolací súd odkazuje na poverenie p. H. na vykonanie školenia, ako na samostatný dôkaz - takýto dôkaz v celom konaní nebol predložený. Údajné poverenie spomenul vo svojej výpovedi iba svedok L. na pojednávaní dňa 8. 12. 2009, nikdy však nebolo preukázané.“

Sťažovatelia spochybňujú dôveryhodnosť svedka L., ktorý okrem iného vypovedal k poškodeniu predmetného motorového vozidla, pričom poukazujú na rozpory v jeho výpovediach na pojednávaní 10. júna 2008 a 8. decembra 2009. *„Kým na skoršom pojednávaní výslovne prehlasoval, že prehliadol vozidlo, predovšetkým obe jeho dvere, na neskoršom už tvrdil, že v živote predmetné vozidlo neprehliadal. Z uvedeného je zrejmé, že svedok L. je absolútne nedôveryhodný a jeho výpoveď nemá nijakú výpovednú hodnotu.“*

Na základe tejto skutočnosti sa sťažovatelia domnievajú, že hodnotenie dôkazov konajúcim súdom bolo arbitrárne. *„Svedok L. ako svedok, ktorý vypovedal rozporne pri svojich rôznych výpovediach a tieto rozpory nevedel nijako vysvetliť, a rovnako ako svedok,*

ktorý vypovedal v rozpore s objektívne zistenými skutkovými zisteniami (závery znalca), nemôže byť súdom považovaný za dôveryhodného svedka. Ak potom celé dokazovanie stojí iba na takomto svedectve, nemôže súd, pokiaľ sa nechce dopustiť arbitrárneho rozhodnutia, založiť svoje rozhodnutie na tvrdeniach takéhoto svedka.“

Sťažovatelia ďalej argumentujú tým, že navrhovateľ nepreukázal, že sa zúčastnili na školení o vnútropodnikovej smernici č. 1/2007, nepreukázal existenciu tejto smernice, a tiež poukázali na to, že povinnosti z tejto smernice sa na nich nevzťahujú. Na podporu týchto tvrdení uviedli:

„Pokiaľ ide o prezenčnú listinu zo školenia o vnútropodnikovej smernici č. 1/2007 a podpisy sťažovateľov na nej, sťažovatelia v konaní pravosť svojich podpisov popreli. S tým sa prvostupňový súd v odôvodnení vysporiadal tak, že tieto tvrdenia sú účelové (bez ozrejmenej dôvodu tejto domnienky, osobitne s ohľadom na akceptovanie výpovede bez pochyb účelového svedka p. L.) a tak, že sťažovatelia nenavrhlí znalecké dokazovanie na skúmanie pravosti podpisov, čím neuniesli dôkazné bremeno. ...

Je to... navrhovateľ, kto musí dokazovať, že podpisy sťažovateľov sú pravé a tým preukázať ich oboznámenie sa so smernicou. ... stačí v tejto súvislosti poukázať na rozhodnutie NS ČR zo dňa 21. 12. 2009, č. k. 29 Cdo 3478/2007...

... sám navrhovateľ pripustil na pojednávaní dňa 15. 6. 2010, že podpisy sťažovateľov mohli byť falšované, keď sa nechali zapísať inými účastníkmi semináru.

... navrhovateľ, hoci od začiatku konania tvrdil, že sťažovatelia boli oboznámení so svojimi povinnosťami, predmetnú smernicu nielen že nikdy nepredložil, ale ani sa na ňu neodvolával a jej existenciu pri svojej výpovedi nenaznačil ani jej údajný autor. Je preto viac ako pravdepodobné, že bola vyhotovená (jej konkrétny text) až po rozhodnutí odvolacieho súdu v danej veci.

Dôveryhodnosť prezenčnej listiny spochybňuje aj fakt, že pri nej nebola dodržaná bežná forma takejto listiny, ktorá inak bola dodržiavaná aj u navrhovateľa (ako v prípade prezenčnej listiny na č. l. 181, 182), keď neobsahovala meno a priezvisko školiteľa a ani jeho podpis. ...

Vnútropodniková smernica č. 1/2007, tak ako bola predložená navrhovateľom vzťahuje pasáž týkajúcu sa narábania s finančnou hotovosťou sa vyslovene iba na prípady

hmotnej zodpovednosti za túto hotovosť. Ako ale už opakovane ustálil odvolací súd, dohody o hmotnej zodpovednosti medzi navrhovateľom a sťažovateľmi neboli uzavreté platne...

Pokiaľ odvolací súd tvrdí, že smernica sa nevzťahovala len na hmotne zodpovedných zamestnancov, ide opäť o hodnotenie dôkazov v príkrom rozpore so zásadami logiky. ...

Rovnako nemožno z predloženého znenia smernice dôvodiť, že konanie sťažovateľov, i keby sa na nich smernica v tejto časti vzťahovala, by porušilo jej ustanovenia. Smernica síce uvádza, že nemožno nechať finančné prostriedky bez dozoru v priestoroch vozidla, ale bližšie nešpecifikuje, čo je potrebné rozumieť pod dozorom vozidla. Pod dozorom vozidla nie je možné rozumieť sústavný pohľad na vozidlo a za vozidlo bez dozoru sa nemôže považovať, ak vodič so závoznikom bez prestojov vykladajú tovar z vozidla do skladu.

Hoci tejto námietke bol v odvolaní sťažovateľov zo dňa 28. 7. 2010 venovaný samostatný odsek (bod 5/ odvolania), odvolací súd sa touto námietkou absolútne nezaoberal. Ide pritom o kľúčovú otázku pre posúdenie merita veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu je tak jednak nepreskúmateľné a jednak nesprávne právne posúdenie predpisov (vnútro podnikovej smernice) zapričíňuje, že rozhodnutie súdu je nutné považovať za arbitrárne.“

K príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a ich konaním sťažovateľa uviedli:

„V súvislosti so súdom tvrdeným porušením povinností sťažovateľov z nedbanlivosti, keď ponechali peniaze v uzamknutom aute, treba podotknúť, že reálne sťažovateľa nemali možnosť zabezpečiť peniaze iným, vhodnejším spôsobom. Sťažovateľa sú toho názoru, že lepšie zabezpečenie, ako uzamknuté auto, v ktorého blízkosti pracovali a ktoré iba na nepatrnú chvíľu mali z dohľadu, nebolo v ich silách zabezpečiť. ...

Bolo povinnosťou navrhovateľa ako zamestnávateľa poskytnúť zamestnancom dostatočné prostriedky a vytvoriť vhodné podmienky na hospodárenie s finančnými prostriedkami. ...

Zo správy polície nie je zrejmé, že by poškodenie automobilu, ktoré umožňovalo jeho otvorenie bolo v čase krádeže čerstvé a rovnako tak znalec, ktorý vykonával obhliadku až s odstupom času zistil, že toto poškodenie stále nebolo odstránené. Zároveň znalec našiel rovnaké poškodenie aj na ďalších dvoch autách. Je celkom zrejmé, že zamestnávateľ či už z nedbanlivosti alebo vedome ponechal niektoré vozidlá v stave, v dôsledku ktorého ich bolo

možné ľahko otvoriť aj treťou osobou a odcudziť veci v aute uložené. O týchto nedostatkoch vozidiel však svojich zamestnancov nikdy neinformoval.

Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ by aj sťažovatelia boli zodpovední za vzniknutú škodu, časť zodpovednosti by ležala i tak na pleciach zamestnávateľa (§ 187 ods. 1 ZP), s čím sa mal súd riadne vysporiadať.“

Sťažovatelia v sťažnosti tiež uviedli:

„V tejto súvislosti je bez akéhokoľvek náznaku cynizmu nutné skonštatovať, že presne toto sú dôvody, pre ktoré zamestnávateelia so zamestnancami uzatvárajú dohody o hmotnej zodpovednosti, a prečo takýto osobitný druh zodpovednosti Zákonník práce upravuje. Pokiaľ v danom prípade navrhovateľ nebol schopný zabezpečiť dodržanie všetkých zákonných podmienok na platné uzatvorenie takejto dohody so sťažovateľmi, je to práve on, kto musí znášať dôsledky svojho chybného a nedostatočného konania (rovnako ako v prípade nezabezpečenia podmienok na riadnu ochranu finančných prostriedkov zamestnancami, či v prípade ich neoboznámenia s pravidlami na zaobchádzanie s finančnými prostriedkami) a kto si v konečnom dôsledku sám spôsobil škodu.“

Na základe týchto skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd rozhodol nálezom *„o porušení základných práv sťažovateľov garantovaných mu čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 36 ods. 1 ako aj čl. 11 ods. 1 Listiny..., čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu... a rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 7. júla 2011, sp. zn. 5Co 223/2010, 5Co 224/2010 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie“.*

Sťažovatelia si tiež uplatnili právo na úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V sťažnosti sťažovatelia namietajú porušenie uvedených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/223/2010, 5 Co/224/2010 a jeho rozsudkom zo 7. júla 2011.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku zo 7. júla 2011, ktorým vo výroku vo veci samej potvrdil rozsudok okresného súdu, uviedol:

«Pokiaľ ide o vzniknutú škodu na strane navrhovateľa ako zamestnávateľa, táto bola preukázaná dostatočným spôsobom a odporcovia ani nepopierali, že peniaze za tovar v žalovanej výške prevzali a nevyúčtovali zamestnávateľovi. Žiadna pochybnosť o výške škody nebola a relevantným spôsobom ju ani odporcovia nenamietali. Pokiaľ v odvolaní odporcovia namietali platnosť navrhovateľom predloženej dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok so spoločnosťou P., a. s., v zmysle ktorej sa obe strany dohodli na započítaní pohľadávky vo výške škody a že sa súd s ich námietkami vôbec nevysporiadal, je táto námietka právne bezvýznamná. Existencia škody na strane zamestnávateľa bola nesporne preukázaná, pretože odporcovia ako zamestnanci mali zinkasované finančné prostriedky, ktoré prevzali od odberateľov za doručený tovar, odovzdať navrhovateľovi. Samotná skutočnosť, či výšku škody navrhovateľ potom započítal s inou pohľadávkou iného subjektu nie je pre rozhodnutie v tejto veci vôbec významná. Dôležité bolo zistenie, že odporcovia mali peňažné prostriedky za dodaný tovar, ktorý prevzali od navrhovateľa, odovzdať navrhovateľovi a to sa nestalo. Odporcovia porušili svoje povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávneho vzťahu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odporcovia boli preukázateľne oboznámení s Vnútropodnikovou smernicou č. 1/2007, ktorá, okrem iného, ukladala povinnosť chrániť finančné prostriedky pred krádežou, stratou a znehodnotením a zakazovala ponechávať vybranú finančnú hotovosť bez dozoru v priestoroch vozidla a stanovovala bez odkladu odovzdávať finančnú hotovosť v určených pokladniach. Odporcovia nerešpektovali tento postup, pretože v rozpore s ich povinnosťami ponechali bez dozoru peňaženku (buxu) s peniazmi bez dozoru vo vozidle. Vnútropodniková smernica č. 1/2007, ktorú vydal navrhovateľ dňa 8. 1. 2007, upravovala bezpečný pracovný postup pre nakládku a vykládku tovaru, zodpovednosť za zverený dopravný prostriedok, tovar a vybranú finančnú hotovosť, a teda sa nevzťahovala len na hmotne zodpovedných zamestnancov. Nedbanlivostné konanie odporcov malo za následok, že peňažné prostriedky nimi ponechané vo vozidle boli „ľahkou korisťou“ pre tretie osoby. Z výpovede svedka L. a z prezenčnej listiny zo dňa 3. 2. 2007 o školení zamestnancov k Vnútropodnikovej smernici č. 1/2007 zo dňa 8. 1. 2007 bolo preukázané, že odporcovia boli poučení o svojich povinnostiach, vydanie Vnútropodnikovej smernice č. 1/2007 a školenie boli jednoznačne preukázané, o čom svedčí Poverenie dispečera strediska v T. J. H. S. s. r. o., zastúpenou prokuristom L. B. zo dňa 8. 1. 2007 k oboznámeniu zamestnancov daného strediska

so smernicou č. 1/2007 zo dňa 8. 1. 2007, preto je tvrdenie odporcov v 1./ a 2./ rade o tom, že neboli s uvedenou smernicou oboznámení, účelové a za účelové je treba považovať aj to, že im zamestnávateľ nevytvoril dostatočné pracovné podmienky na úschovu peňazí. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obaja odporcovia boli vodičmi a boli rovnoprávni pri rozvoze tovaru, manipulovaní s dodacími listami a vyberaní peňazí od odberateľov a hotovosť mal pri sebe nosiť ten, kto vyberal peniaze. Navrhovateľ neurčoval na ten ktorý deň konkrétneho vodiča z oboch odporcov, ktorý by bol oprávnený a povinný vyberať finančnú hotovosť od odberateľa, a preto ani nemohol určiť, ktorý z odporcov a v akej miere má disponovať s finančnou hotovosťou, bolo to na uvážení oboch odporcov, preto ani navrhovateľ nemohol určiť konkrétnu mieru zavinenia jednotlivých odporcov, preto mieru ich zavinenia navrhovateľ navrhol určiť v rovnakom pomere a navrhol, aby každý z odporcov bol zaviazaný zaplatiť polovicu z požadovanej náhrady škody, a preto je aj správne rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré ukladá každému z odporcov povinnosť zaplatiť navrhovateľovi po 497,33 eur, t. j. po polovici z požadovanej náhrady škody aj s príslušným úrokom z omeškania, ktorého výška bola správne stanovená a počiatok úroku z omeškania bol stanovený podľa návrhu navrhovateľa, hoci ten mohol požadovať úrok z omeškania od skoršej doby v závislosti od písomnej výzvy na zaplatenie náhrady škody. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa rozhodnutia vo veci samej podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.»

Pri preskúmvaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu č. k. 8 C/19/2008-292 z 15. júna 2010. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal v prvom rade na doterajší priebeh konania. Uviedol, že krajský súd v predchádzajúcom konaní o odvolaní sťažovateľov zrušil rozsudok okresného súdu z dôvodu neplatnosti dohôd o hmotnej zodpovednosti, ktoré uzavrela navrhovateľka s odporcami, s tým, že navrhovateľka je povinná preukázať splnenie podmienok všeobecnej zodpovednosti sťažovateľov ako jej zamestnancov za škodu. Okresný súd v tomto smere doplnil dokazovanie a poukázal na skutkové zistenia, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli:

„Dňa 25. 4. 2007 vykonali odporcovia rozvoz tovaru služobným nákladným motorovým vozidlom Mercedes Benz Atego, evidenčné číslo... /ďalej len motorové vozidlo/. Pri dodaní tovaru prevzali od prevádzok, ktorým bol dodaný tovar jeho cenu spolu vo výške 994.66 eura /29965,- Sk/, čo vyplýva zo súpisu platieb, ktorú podpísal odporca v 2. rade a tiež z vyjadrení odporcov. Obidvaja odporcovia uviedli, že prax bola taká, že pri rozvoze tovaru jeden z nich riadil motorové vozidlo a druhý mal na starosti doklady a výber peňažnej hotovosti. Dodacie listy z rozvozu tovaru vykonaného dňa 25. 4. 2007 neboli všetky podpísané, pričom z vyjadrení odporcov vyplýva, že s nimi pracovali obaja avšak dôvod ich nepodpísania niektorým z nich nekonkretizovali. Odporca v 2. rade potvrdil, že dodací list 9041752282 podpísal.

Odporcovia vykonali dňa 25. 4. 2007 rozvoz tovaru do obchodného domu B. v B. Podľa ich vyjadrení, keď obidvaja vykladali tovar resp. nakladali prázdne obaly, niekto im z uzamknutej kabíny motorového vozidla odcudzil peňažnú hotovosť, ktorá tam bola uložená v peňaženke a prikrýta faktúrami. Vozidlo sa nachádzalo pri sklade obchodného domu, obidvaja vykladali tovar. Počas toho ich upozornila okoloidúca pani, že sa im niekto cudzí hrabe v aute. Keď sa tam pozreli, zistili, že im bola odcudzená finančná hotovosť. Odporca v 1. rade uviedol, že pri sklade stál aj pracovník bezpečnostnej služby obchodného domu, ktorý dával pozor, aby nikto cudzí nevošiel do skladu. Odcudzenie finančnej hotovosti odporcovia telefonicky oznámili navrhovateľovi a zavolali políciu. Svedok L. L. zamestnaný u navrhovateľa potvrdil, že mu odporcovia telefonicky oznámili, že im bolo vykradnuté vozidlo. Uviedol, že im dal príkaz, aby to nahlásili polícii, že im bolo vykradnuté vozidlo a potom, ako polícia vec prešetří, aby sa vrátili na stredisko v T. P. a. s. Po príchode skontroloval ľavé aj pravé dvere a poškodenie nezistil.

Zo spisu Okresného riaditeľstva PZ v T. č. k. ČVS: ORP-1149/2-OSV-TN-2007 vyplýva, že na základe oznámenia odporcu v 1. rade bolo uznesením zo dňa 25. 4. 2007 začaté trestné stíhanie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona z dôvodu, že doposiaľ neznámy páchatel' v čase od 13 hod. do 13.10 hod dňa 25. 4. 2007 prišiel v obci B., pred sklad v zadnej časti obchodu B. k zaparkovanému nákladnému vozidlu Mercedes Benz, Atego 1518L, na ktorom nezisteným predmetom a spôsobom urobil dierku 0,5 cm, dvere otvoril a z kabíny vozidla z poličky v strednej časti prístrojového panelu odcudzil čiernu koženú peňaženku s finančnou hotovosťou 994,66 eura/29965,- Sk/ a poškodením dverí 66,39 eura /2000,- Sk/. Uznesením zo dňa 31. 5. 2007 bolo trestné stíhanie prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce trestné stíhanie voči určitej osobe. Trestný spis okrem oznámenia skutku odporcom v 1. rade neobsahuje ani jednu svedeckú výpoveď, ktorá by potvrdila pravdivosť tvrdení uvedenom v trestnom oznámení, pričom v čase spáchania skutku podľa tvrdenia odporcu v 1. rade tam mal byť prítomný pracovník SBS a tiež okoloidúca žena. Nikto z nich nebol odporcami označený alebo popísaný pred políciou tak, aby sa preukázala pravdivosť ich tvrdení.

Navrhovateľ predložil súdu smernicu č. 1/2007 zo dňa 8. 1. 2007 č. 1. 175-176, z ktorej vyplýva bezpečnostný postup pri nakládke, vykládke tovaru, zodpovednosť za zverený dopravný prostriedok, tovar a vybratú hotovosť, podľa ktorej boli odporcovia v 1. a v 2 rade poučení, že sú zodpovední, za vybratú finančnú hotovosť na prevádzkach ako aj povinnosť jej ochrany pred krádežou, stratou a znehodnotením, pričom boli poučení o zákaze ponechávania finančnej hotovosti bez dozoru v priestoroch vozidla a bez odkladu odovzdávať finančnú hotovosť v určených pokladniach. Na prezenčnej listine č. 1. 177 sú podpísaní odporcovia pod poradovým číslom 36 a 37, pričom navrhovateľ predložil aj originály týchto dokladov. Odporcovia v 1. a 2. rade tvrdili, že podpisy na prezenčnej listine nie sú ich podpismi, pričom svoje tvrdenia ničím nepreukázali, nenavrhlí vykonanie znaleckého dokazovania, pričom súd považuje ich tvrdenia len za účelové a neuveril im.

Odborné vyjadrenie znalca neobjasnilo skutočnosť, či dvere boli uzamknuté odporcami pri opustení vozidla a či dvere otvorila iná osoba ako odporcovia.

Odporcovia v 1. a 2. rade sa zúčastnili školenia vodičov k pracovno-právnym predpisom, predpisom o ochrane zdravia pri práci a zákonu o priestupkoch podľa pripojeného harmonogramu č. 1. 180-183.

Svedok L. L. ako dispečer a priamy nadriadený odporcom uviedol, že pracovnou povinnosťou odporcov bolo plnenie si povinností ráno na nakládkе, kde si mali prevziať nákladové listy a skontrolovať pripravený náklad, poveriť skladníka, aby pripravený tovar naložili na vozidlo. Potom išli na rozvoz. Vždy išli spolu vodič aj závozník. Vozidlo aj s nákladom prechádzalo cez vrátnicu, kde bolo skontrolované bezpečnostnou službou aj s nákladom a podľa nákladového listu bol skontrolovaný obsah naloženého tovaru. Pokračovali na rozvoz tovaru podľa plentúry - naplánovanej trasy a vykladali tovar podľa jednotlivých dodacích listoch na prevádzkach a podľa sortimentu sa vyberala z niektorých prevádzok aj finančná hotovosť. Dodacie listy podpisoval vodič, závozník a zákazník. Súčasťou nákladového listu je aj sumár z ktorého vyplýva kto a akú sumu vybral a po návrate s rozvozu mali finančnú hotovosť odovzdať na fakturačnom oddelení pivovaru T. Svedok potvrdil, že vodiči boli upozorňovaní na to, že finančnú hotovosť majú nosiť so sebou a nemajú ju ponechať na nestráženom mieste, mali ju nosiť v peňaženke tzv. buxe, ktorá im bola na to pridelená. Je na to vystavená smernica o ktorej boli všetci zamestnanci poučení, príkaz zamestnávateľa bol taký, že finančnú hotovosť majú nosiť pri sebe. Svedok potvrdil, že zámky na vozidle na ktorom odporcovia rozvážali tovar boli funkčné a nepamätá si, že by boli menené.“

Takto zistený skutkový stav okresný súd právne posúdil podľa § 179 ods. 1 a 2 a § 186 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a podľa vnútro podnikovej smernice č. 1/2007 z 8. januára 2007 a na základe tohto právneho posúdenia konštatoval:

„Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že odporcovia v 1. a 2. rade pracovali u navrhovateľa ako vodiči nákladného vozidla od 1. 2. 2007 na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30. 1. 2007. Dňa 3. 2. 2007 boli oboznámení s vnútro podnikovou smernicou č. 1/2007 čo potvrdil ako svedok ich priamy nadriadený dispečer L. L. podľa ktorej mali zakázané ponechávať vybranú finančnú hotovosť v motorovom vozidle bez dozoru. Dňa 25. 4. 2007 odporcovia v 1. a 2. rade vybrali na prevádzkach finančnú hotovosť vo výške 994.66 eura /29.965 Sk/ a to na prevádzke hostinec P. na základe dodacieho listu č. 9041752282 sumu 1994,- Sk, v prevádzke Podnik služieb na základe dodacieho listu 90417502330 sumu 5434,- Sk a dodacieho listu č. 904175231 sumu 3054,- Sk, v potravinách B. na základe dodacieho listu č. 9041752335

sumu 4745,- Sk, v prevádzke D. na základe dodacieho listu č. 9041752340 sumu 5535,- Sk, v prevádzke rozličný tovar na základe dodacieho listu č. 9041752346 sumu 3686,- Sk, v prevádzke R. H. na základe dodacieho listu č. 9041752351 sumu 1796,- Sk, v prevádzke D. H. na základe dodacieho listu č. 9041752352 v sume 3721,- Sk. Dodacie listy zároveň slúžili ako pokladničné doklady. Tieto finančné prostriedky odporcovia v 1. a 2. rade neodovzdali bez zbytočného odkladu do pokladne zamestnávateľa, ale v čase vykládky tovaru ich ponechali bez dozoru vo vozidle čo im zamestnávateľ výslovne zakázal v smernici č. 1/2007 s ktorou boli riadne oboznámení a sú podpísaní na prezenčnej listine, svedok L. potvrdil, že boli takto preškolení všetci vodiči aj s predpisov o ochrane zdravia pri práci aj predpismi, ktoré sa vzťahovali na pracovné povinnosti vyplývajúce z náplne vodičov nákladných motorových vozidiel. Odporcovia tvrdili, že smernicu nepodpísali. Súd sa oboznámil aj s originálmi týchto dokladov a dospel k záveru, že ich tvrdenia sú účelové, tieto svoje tvrdenia ničím nepreukázali, nenavrhl ani znalecké dokazovanie pre skúmanie originality podpisov, preto neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali pravdivosť svojich tvrdení, keď súd mal preukázané svedecky, že odporcovia ako vodiči boli zo smernice riadne preškolení a vedeli ako majú s hotovosťou nakladať. Zamestnávateľ započítal škodu čo nemá vplyv na jej existenciu a výšku, ktorú navrhovateľ v tomto konaní preukázal pripojenými pokladničnými listami - dodacími listami a skutočnosť, že odporcovia dňa 25. 4. 2007 boli v týchto prevádzkach a prebrali finančnú hotovosť v žalovanej výške nebola sporná. Bolo nepochybne preukázané, že škoda vznikla navrhovateľovi v príčinnej súvislosti s porušením pracovných povinností odporcov, ktorí manipulovali s hotovosťou v rozpore so smernicou, keď ponechali finančné prostriedky vo vozidle bez dozoru v čase keď vykladali tovar z motorového vozidla čo im zamestnávateľ výslovne zakázal, čím porušili svoje pracovné povinnosti v príčinnej súvislosti s porušením tohto zákazu vznikla navrhovateľovi ako zamestnávateľovi škoda. Odporcovia na pojednávaní tvrdili, že nevedia kto z nich a v akej výške peniaze preberal v ten deň, preto súd rozhodol tak, že každého z nich zaviazal na zaplatenie polovice škody. Výška škody nepresahuje trojnásobok priemerného mesačného zárobku zamestnanca podľa § 186 ods. 2. Zákonníka práce účinného v čase vzniku škody. Súd mal preukázané všetky atribúty zodpovednosti za škodu a to výšku škody, príčinnú súvislosť medzi výškou škody a porušením pracovných povinností odporcov ako aj porušenie pracovných povinností odporcov porušením smernice č. 1/2007.

Okrem istiny súd priznal navrhovateľovi aj úrok z omeškania podľa predpisov občianskeho práva platných ku dňu omeškania, pričom navrhovateľ požadoval úrok z omeškania od podania návrhu do zaplatenia.“

Základom argumentácie sťažovateľov je ich nesúhlas s právnym názorom krajského súdu a okresného súdu, ktoré podľa nich nesprávne posúdili to, či navrhovateľka preukázala všetky zákonné podmienky na uplatnenie všeobecnej zodpovednosti zamestnancov za škodu podľa Zákonníka práce.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v predmetnom konaní a jeho rozsudkom zo 7. júla 2011

Z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu je zrejmé, že konajúce súdy skúmali, či navrhovateľka preukázala všetky zákonné podmienky na uplatnenie všeobecnej zodpovednosti sťažovateľov za škodu podľa § 179 Zákonníka práce. Čo sa týka škody, dospeli k záveru, že navrhovateľka jej vznik dostatočným spôsobom preukázala. Krajský súd sa zaoberal odvolacou námietkou sťažovateľov o dohode o vzájomnom započítaní pohľadávok, pričom uviedol, že z hľadiska vzniku škody je táto skutočnosť bezvýznamná. Uviedol, že rozhodujúce je to, že sťažovatelia prevzali od navrhovateľky tovar, za ktorý jej následne mali vyúčtovať zinkasované finančné prostriedky. Právne vzťahy navrhovateľky k tretím osobám krajský súd v tomto smere považoval za irelevantné. Ústavný súd konštatuje, že tento záver zodpovedá tomu, ako súdna prax vymedzila pojem škoda – teda v zásade ako ujmu vyjadriteľnú peniazmi, ktorá sa prejavila v majetkovej sfére navrhovateľky. Z toho dôvodu ústavný súd považuje tento záver za logický, vyplýva zo zisteného skutkového stavu, nie je prejavom svojvôle, je primerane odôvodnený, preto je ústavne udržateľný.

Pokiaľ ide o porušenie povinností pri plnení pracovných úloh, konajúce súdy uviedli, že navrhovateľka preukázala vydanie vnútropodnikovej smernice č. 1/2007 a to, že túto smernicu možno aplikovať aj voči sťažovateľom, pričom sťažovatelia s ňou boli riadnym

spôsobom oboznámení, poukázali tiež na ich nedbanlivostné konanie, keď ponechali peňažné prostriedky vo vozidle. Krajský súd tiež poukázal na to, že vzhľadom na okolnosti prípadu nie je možné určiť konkrétnu mieru zavinenia každého zo sťažovateľov, preto bolo potrebné zaviazať každého z nich v rovnakej miere. Ústavný súd považuje aj tento záver za logický, vyplývajúci zo skutkových zistení, nie arbitrárny, primerane odôvodnený, preto je ústavne udržateľný. K námietke sťažovateľov, že vnútro podnikovú smernicu č. 1/2007 je možné aplikovať len voči hmotne zodpovedným zamestnancom, ústavný súd konštatuje, že táto námietka neobstojí. Z odôvodnenia namietaných rozsudkov vyplýva, že obsahom predmetnej smernice a jej príslušného článku sú aj všeobecné povinnosti vodičov pri nakládke, vykládke tovaru, zodpovednosť za zverený dopravný prostriedok, tovar a vybratú hotovosť. Nepochybne, úmyslom navrhovateľky bolo uzavrieť s vodičmi, a teda aj so sťažovateľmi dohody o hmotnej zodpovednosti, čím sa predmetná smernica mala vzťahovať predovšetkým na hmotne zodpovedných vodičov. Povinnosti, ktoré sú uvedené v predmetnej smernici, musia ale logicky zaväzovať každého vodiča pri vymedzených činnostiach, teda aj vodiča, ktorý nie je hmotne zodpovedný. Rozdiel sa prejaví len v povahe zodpovednosti – hmotne zodpovedný vodič bude zodpovedný objektívne, teda bez ohľadu na zavinenie. Voči vodičovi, ktorý nie je hmotne zodpovedný, možno uplatniť len subjektívnu zodpovednosť, teda až po preukázaní jeho zavinenia. Z týchto dôvodov je podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľný aj záver konajúcich súdov o tom, že vnútro podnikovú smernicu č. 1/2007 je možné aplikovať aj voči sťažovateľom.

Konajúce súdy tiež konštatovali, že medzi vzniknutou škodou a porušením povinností sťažovateľov je príčinná súvislosť, pretože ich konanie malo za následok priamu škodu v majetkovej sfére navrhovateľky. Ústavný súd tento záver považuje za primerane odôvodnený, logický, nie je prejavom svojvôle, a preto je tiež ústavne udržateľný.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky sťažovateľov, možno konštatovať, že sú prevažne výrazom odlišného právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu. Skutočnosti, ktoré uvádzajú v sťažnosti, sú podľa názoru ústavného súdu výrazom v zásade ich odlišného právneho názoru na predmet sporu než k akému dospel súd. Sťažovateľmi uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v postupe krajského súdu v namietanom

konaní a v jeho rozsudku, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu a odôvodnenia rozsudku okresného súdu dospel k záveru, že krajský súd odôvodnil svoj rozsudok primeraným spôsobom, jednotlivé skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov, právne hodnotenie a právne závery sú logické a predstavujú jeden z možných spôsobov právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. Toto právne posúdenie je založené na primeranej aplikácii a výklade príslušných ustanovení Zákonníka práce a vnútropodnikovej smernice č. 1/2007. Predmetný výklad je logický, krajský súd svoje závery primerane odôvodnil, nemožno ich teda považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu výklad príslušných ustanovení Zákonníka práce a vnútropodnikovej smernice č. 1/2007 krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd poukazuje tiež na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny (prípadne porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia uvedených základných práv a práva sťažovateľov namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom zo 7. júla 2011 a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v predmetnom konaní a jeho rozsudkom zo 7. júla 2011

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2012